

Arrest

nr. 195 304 van 22 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEPOVERE
Omwentelingsstraat 7
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 juni 2017 met nr. 189 147, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 10 oktober 2016 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 14 oktober 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) verzocht op 28 oktober 2016, gelet op artikel 12.2 van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de

lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III verordening), de Spaanse autoriteiten om de overname van verzoekers.

1.3. De Spaanse autoriteiten willigden op 21 november 2016 het overnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 24 november 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoekers werden hiervan *ipso die* in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

+ 2 kinderen D.(…) A.(…) V.(…), geboren op (…) in A.(…) (Syrië); D.(…) A.(…) M.(…), geboren op (…) in A.(…) (Syrië), allen van nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: V.(…)

voornaam: V.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Reden van de beslissing:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg asiel op 14.10.2016 asiel in België, samen met haar twee minderjarige kinderen. Wat haar reis- of identiteitsdocumenten betreft, legde de betrokkene haar identiteitskaart en de paspoorten van haar minderjarige kinderen voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene een Schengen-visum aanvraag bij de Spaanse consulaire diensten in Moskou (Rusland). Het visum type C werd afgeleverd en was geldig voor 90 dagen (29.09.2016-24.03.2017).

Op 28.10.2016 werd op basis van dit visum een overnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties die op 04.11.2016 de verantwoordelijkheid weigerden in afwachting van bijkomende informatie over het verwantschap tussen de moeder en één van de minderjarige kinderen. Op 07.11.2016 werd door de Belgische autoriteiten een verzoek tot herziening aan de Spaanse instanties overgemaakt, inclusief de additionele informatie. Op 21.11.2016 stemden de Spaanse instanties met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

De betrokkene, van Syrische nationaliteit, werd gehoord op 20.10.2016 en verklaarde dat ze Kazachstan rond 1993 verliet om met het vliegtuig naar Syrië te verhuizen omwille van haar echtgenoot. Ze gaf aan dat ze in Syrië woonde tot ongeveer 2013 om vervolgens naar Turkije te reizen en er ongeveer 2 jaar te verblijven. Ze gaf aan dat ze vervolgens met het vliegtuig naar Rusland reisde. In Rusland vroeg de betrokkene een Schengen-visum aan bij de Spaanse consulaire diensten in Moskou. Betrokkene verklaarde dat ze Rusland op 27.09.2016 verliet om met het vliegtuig naar Spanje te reizen. Ze gaf aan dat ze er tot ongeveer 4 à 5 oktober 2016 verbleef om vervolgens via Frankrijk naar België te reizen om er op 05.10.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 14.10.2016 een asielaanvraag in, samen met haar twee minderjarige kinderen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze voor België koos omdat haar echtgenoot haar vertelde dat België het veiligste land ter wereld is. De betrokkene verklaarde dat ze verkiest dat haar asielaanvraag in

België wordt behandeld, dit op aanraden van haar echtgenoot. Ze gaf evenwel aan dat ze gedurende haar verblijf in Spanje correct werd behandeld.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben. We wijzen er bovendien op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dat ze gedurende haar verblijf in Spanje correct behandeld werd.

We merken op dat Spanje op 21.11.2016 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up to date

tot 18.04.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 14, alinea 5). Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 19, alinea 7). Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 43, alinea 1) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 42, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 36, alinea 1-2).

Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene last te hebben van epilepsie en daarvoor medicatie te nemen, 'dopakin chrono 500mg' genaamd. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene of haar kinderen in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen.

We wensen eveneens te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in haar geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013; Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up to date tot 18.04.2016) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er ook op dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale

bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten.

(...)”

1.5. Uit bijkomende informatie die door de verwerende partij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd overgemaakt, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 23 februari 2017 een bericht verzond naar de Spaanse autoriteiten met de vraag om op grond van artikel 29.2 van de Dublin-III verordening de termijn van zes maanden, waarbinnen verzoekers dienden te worden overgedragen, te verlengen tot achttien maanden omdat verzoekers zouden zijn ondergedoken.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het tussenarrest van 29 juni 2017 (RvV 29 juni 2017, nr. 189 147) werd vastgesteld dat de termijn van zes maanden uit artikel 29.1 van de Dublin-III verordening verstreken is:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

2.2. De gemachtigde van de staatssecretaris maakte echter op 23 februari 2017 een bericht over aan de Spaanse autoriteiten met de vraag om de termijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin-III verordening tot achttien maanden te verlengen omdat verzoekster zou zijn ondergedoken:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

2.3. Na voormeld tussenarrest poneert de raadsman van de verwerende partij ter terechtzitting dat de melding om de termijn tot achttien maanden te verlengen, gebaseerd is op een zogeheten ‘no show’ op 2 december 2016, zoals volgens hem zou blijken uit een schrijven van Fedasil.

2.4. De Raad merkt echter op dat noch in het administratief dossier, noch bij de nota met opmerkingen een schrijven van Fedasil kan worden aangetroffen. Dit stuk wordt ter terechtzitting evenmin voorgelegd, hoewel de partijen in het tussenarrest van 29 juni 2017 uitdrukkelijk werden verzocht hun standpunt toe

te lichten betreffende de verlenging van de overdrachtstermijn. De Raad ontbeert bijgevolg elke informatie over de feitelijke grondslag voor de termijnverlenging

2.5. De raadvrouw van verzoekers wijst er ter terechtzitting van haar kant op dat het reeds geruime tijd duidelijk was dat verzoekster bij haar broer verbleef. In haar gedinginleidende verzoekschrift had verzoekster uiteengezet dat zij, als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen, de hulp en ondersteuning van haar broer nodig had en had zij tevens een afschrift van zijn identiteitskaart toegevoegd, zodat zijn adres minstens kenbaar was.

2.6. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende naar aanleiding van de aanwezigheid van verzoeksters broer: *“Waar verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met de aanwezigheid van haar broer, dhr. W.(...) V.(...) A.(...), in België, laat verweerder gelden dat zij er klaarblijkelijk aan voorbij gaat dat zij tijdens het interview op 20.10.2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij geen familie in België had, noch in Europa. Meer nog, in antwoord op de vraag of verzoekende partij broers en zussen had (inclusief halbroers en -zussen, geadopteerde broers en zussen en overleden broers en zussen), sprak zij niet van een zekere heer W.(...) V.(...) A.(...), doch wel van een zekere heer S.(...) V.(...), wiens woonplaats haar bovendien onbekend was (vermoedelijk Rusland of Kazachstan). Aangezien dit onderdeel van de kritiek van verzoekende partij flagrant in strijd is met haar eerdere verklaringen tijdens het interview, kan dit niet worden aangenomen.”*

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar zogeheten Dublin-interview, dat 10 dagen na haar aankomst op Belgisch grondgebied werd afgenomen, verklaarde dat zij een broer V. B. had met onbekende woonplaats (Dublin-interview, 20 oktober 2016, vraag 17). Het komt aannemelijk over dat verzoekster op dergelijke korte termijn de exacte verblijfplaats van haar broer nog niet had achterhaald terwijl dit ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 24 november 2016 wel het geval was. De Raad acht het bovendien plausibel dat er een aantal onjuistheden zijn opgetreden bij de vermelding van de voornaam van haar broer tijdens het Dublin-interview en dat de respectievelijke transliteratie van de achternaam van verzoekster (vanuit het Arabisch schrift) en deze van haar broer (wellicht vanuit het Cyrillisch schrift), beiden etnische ‘Wolga-Duitsers’ (*Ibid.*, vraag 6, e)) aanleiding heeft gegeven tot de verschillende schrijfwijzen van dezelfde naam, die overigens fonetisch nauw verwant zijn. Het patroniem A. in de naam van verzoeksters broer spoort met de verklaringen van verzoekster (*Ibid.*, vraag 13). De verwerende partij kan bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat de kritiek van verzoekster *“flagrant in strijd is met haar eerdere verklaringen”*.

2.8. Aangezien de verwerende partij geen enkel document voorlegt waaruit blijkt dat verzoekster niet langer op het haar toegewezen adres verblijft en evenmin overging tot een woonstcontrole bij de (vermeende) broer van verzoekster of deze laatste heeft bevraagd over de plaats waar verzoekster zou verblijven, ontbeert het bericht van 23 februari 2017, waarbij de Spaanse autoriteiten werden ingelicht over het feit dat verzoekster zou zijn ondergedoken, feitelijke grondslag. De Raad stelt derhalve vast dat de verlenging van de termijn tot achttien maanden van 23 februari 2017, zoals voorzien in artikel 29.2 van de Dublin-III verordening niet rechtsgeldig is.

2.9. Gelet op wat voorafgaat ging de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag op 21 mei 2017 over op de Belgische asielinstanties op grond van de hierboven weergegeven artikelen 29.1 *juncto* 29.2 van de Dublin-III verordening.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeksters rechtstoestand inhoudt dat zij in België kan verblijven in het kader van de behandeling van haar asielaanvraag en dat haar beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) doelloos is geworden. Verzoekster kan bijgevolg geen actueel belang meer doen gelden bij haar vordering.

Het beroep is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN